

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক শৰীৰৰ পৰা পৃথক হৈ পিতাৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব, তোমালোকে শৰীৰ লগত লৈ নোযোৱা, সেইবাবে শৰীৰক পাহৰি আত্মাক চোৱা"

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলে যোগবলেৰে নিজৰ আয়ুস বঢ়োৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কিয় কৰা?

উত্তৰ: কিয়নো তোমালোকৰ অন্তৰে বিচাৰে যে আমি পিতাৰ দ্বাৰা এই জন্মত সকলো জানি যাওঁ। পিতাৰ পৰা সকলো শুনি লওঁ, সেইবাবে তোমালোকে যোগবলৰ দ্বাৰা নিজৰ আয়ুস বঢ়োৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা। এতিয়াহে তোমালোকে পিতাৰ পৰা স্নেহ পোৱা। এনেকুৱা স্নেহ পুনৰ গোটেই কল্পতে নোপোৱা। বাকী যিসকলে শৰীৰ এৰি গুচি গৈছে, তেওঁলোকৰ কাৰণে নাটক বুলি কোৱা হ'ব। তেওঁলোকৰ ইমানেই ভূমিকা আছিল।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে জন্ম-জন্মান্তৰ আন সৎসংগলৈ গৈছা আৰু ইয়ালৈও আহিছা। প্ৰকৃততে ইয়াকো সৎসংগ বুলি কোৱা হয়। সত্যৰ সংগই তৰায়। সন্তানসকলৰ অন্তৰত উদয় হয় – আমি প্ৰথমতে ভক্তি মাৰ্গৰ সৎসংগলৈ গৈছিলো আৰু এতিয়া ইয়াত বহি আছো। ৰাতি দিনৰ পাৰ্থক্য অনুভৱ হয়। ইয়াত প্ৰথমতেতো পিতাৰ স্নেহ পোৱা যায়। আকৌ পিতাই সন্তানসকলৰ স্নেহ পায়। এতিয়া এই জন্মত তোমালোকৰ পৰিৱৰ্তন হৈ আছে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পাইছা যে আমি হৈছো আত্মা, শৰীৰ নহয়। শৰীৰে নকয় যে মোৰ আত্মা। আত্মাই ক'ব পাৰে, মোৰ শৰীৰ। এতিয়া সন্তানসকলে বুজিছে – জন্ম-জন্মান্তৰতো সেই সাধু, সন্ত, মহাত্মা আদিৰ চৰণতে পৰি আহিলা। আজিকালি আকৌ ফেশ্বন হৈ পৰিছে – সাই বাবা, মেহৰ বাবা... তেওঁলোকো সকলো দৈহিক (পাৰ্থিৱ) হৈ গ'ল। দৈহিক স্নেহত সুখতো নাথাকেই। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ এয়া হৈছে আত্মিক স্নেহ। ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য। ইয়াত তোমালোকে বুজনি পোৱা, তাততো একেবাৰে অবুজন। তোমালোকে এতিয়া বুজিছা বাবা আহি আমাক পঢ়ায়। তেওঁ সকলোৰে পিতা। পুৰুষ তথা মহিলা সকলোৱে নিজকে আত্মা বুলি ভাবে। বাবাই মাতেও – হে সন্তানসকল। সন্তানসকলেও সঁহাৰি জনায়। এয়া হ'ল পিতা আৰু সন্তানসকলৰ মেলা। সন্তানসকলে জানে – এয়া পিতা আৰু সন্তানসকলৰ, আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ মেলা এবাৰেই হয়। সন্তানসকলে “বাবা-বাবা” বুলি কৈ থাকে। ‘বাবা’ শব্দটি বহুত মিঠা। বাবা বুলি ক'লে উত্তৰাধিকাৰ স্মৃতিলৈ আহিব। তোমালোক শিশুতো নহয়। পিতাৰ বুজনি সন্তানসকলে সোনকালে বুজি পায়। পিতাৰ পৰা কি উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰে। সেই সৰু সন্তানসকলেতো বুজিব নোৱাৰে। ইয়াত তোমালোকে জানিছা যে আমি বাবাৰ ওচৰলৈ আহিছো। পিতাই কয় – “হে সন্তানসকল”, গতিকে ইয়াত সকলো সন্তান আহি গ'ল। সকলো আত্মা ঘৰৰ পৰা ভূমিকা পালন কৰিবলৈ ইয়ালৈ আহে। কোনে কেতিয়া ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে সেয়াও বুদ্ধিত আছে। সকলোৰে শাখা বেলেগ বেলেগ, য'ৰ পৰা আহে। পুনৰ অন্তত সকলোৱে নিজৰ নিজৰ শাখালৈ যায়। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। পিতাই কাকো নপঠায়। আপোনাআপুনি এই নাটক ৰচিত হৈ আছে। প্ৰত্যেকে নিজৰ নিজৰ ধৰ্মলৈ আহি থাকে। বুদ্ধৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা নোহোৱালৈকে সেই ধৰ্মৰ কোনো নাহিব। প্ৰথমতে সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশীহে আহে। যিসকলে পিতাৰ পৰা ভালদৰে পঢ়ে, তেওঁলোকেই ক্ৰমান্বয়ে সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশীত শৰীৰ ধাৰণ কৰে। তাত বিকাৰৰতো কোনো কথা নাই। যোগবলৰ দ্বাৰা আত্মা আহি গৰ্ভত প্ৰৱেশ কৰে। তাৰ দ্বাৰা বুজিব যে মোৰ আত্মা এই শৰীৰত গৈ প্ৰৱেশ কৰিব। বুদ্ধ জনে বুজিব – মোৰ আত্মা যোগবলৰ দ্বাৰা এই শৰীৰ ধাৰণ কৰিবগৈ। মোৰ আত্মাই এতিয়া পুনৰ্জন্ম ল'ব। সেয়া পিতাইও বুজে – আমাৰ ওচৰলৈ সন্তান আহিছে। সন্তানৰ আত্মা আহি আছে, যাৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়। শৰীৰ এৰিব লগাজনে বুজি পায় যে মই গৈ আন এটা শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো। এইটো বিচাৰো উদয় হয়। নিশ্চয় তাৰ নিয়ম থাকিব। সন্তান কোনটো বয়সত আহিব, তাততো সকলো নিয়মিতভাৱে চলে নহয় জানো। সেয়াতো আগলৈ গৈ উপলব্ধি হ'ব। সকলো গম পাবা, এনেকুৱাতো নহয় 15-20 বছৰত কোনোবাই সন্তান জন্ম দিব, যেনেকৈ ইয়াত হয়। নহয়, তাত 150 বছৰ আয়ুস হয়, গতিকে জীৱনৰ আধাচোৱা সময়ৰ কিছু আগত সন্তান আহিব সেই সময়ত সন্তান আহিব কিয়নো তাত আয়ুস দীঘলীয়া হয়, এটাই সন্তান আহিবলগীয়া থাকে। পাছত কন্যাও আহিব, নিয়ম থাকিব। প্ৰথমতে পুত্ৰ সন্তানৰ পাছত কন্যা সন্তানৰ আত্মা আহে। বিবেকে কয় – প্ৰথমতে পুত্ৰ সন্তান অহা উচিত। প্ৰথমতে পুৰুষ, পাছত মহিলা। 8-10 বছৰৰ ব্যৱধানত আহিব। আগলৈ গৈ তোমালোক সন্তানসকলৰ সকলো সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। তাৰ ৰীতি-প্ৰথা কেনেকুৱা, এই সকলো নতুন সৃষ্টিৰ কথা পিতাই বহি বুজায়। পিতাহে হৈছে নতুন সৃষ্টি স্থাপন কৰোতা। ৰীতি-প্ৰথাবোৰৰ বিষয়েও নিশ্চয় শুনাই থাকিব। আগলৈ বহুত শুনাব আৰু তেতিয়া সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব। সন্তান কেনেকৈ জন্ম হ'ব, কোনো নতুন কথা নহয়।

তোমালোকতো এনেকুৱা ঠাইলৈ যোৱা য'লৈ কল্প-কল্পই যাবলগীয়া হয়। বৈকুণ্ঠতো এতিয়া সমীপত আহি গ'ল। এতিয়াতো একেবাৰে ওচৰত আহি উপস্থিত হৈছে। যিমানে তোমালোক জ্ঞান-যোগত শক্তিশালী হৈ যাবা সিমানে প্ৰতিটো কথা তোমালোকে ওচৰৰ পৰা দেখিবলৈ পাবা। । অনেক বাৰ তোমালোকে চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰিছা। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা, যি তোমালোকে লগত লৈ যাবা। তাৰ কি কি নীতি-প্ৰথা হ'ব, সকলো জানি যাবা। আৰম্ভণিতে তোমালোকৰ সকলো সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল। সেই সময়ত তোমালোকে অলফ-বে (আল্লা-বাদশ্বাহী) পঢ়িছিল। আকৌ শেষতো নিশ্চয় তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হোৱা উচিত। সেয়েহে পিতাই বহি শুনায়, সেই সকলো চোৱাৰ ইচ্ছা তোমালোকৰ ইয়াতেই হ'ব। বুজিবা, কেনেকৈ শৰীৰ যাতে এৰিবলগীয়া নহয়, সকলো যাতে প্ৰত্যক্ষ কৰি যাব পাৰো। ইয়াৰ বাবে আয়ুস বঢ়াবলৈ যোগবলৰ প্ৰয়োজন। যাতে পিতাৰ পৰা সকলো শুনে, সকলো দেখে। যিসকল ইতিমধ্যে গুচি গৈছে তেওঁলোকৰ চিন্তন কৰা অনুচিত। সেয়াতো নাটকৰ ভূমিকা। বেছিকৈ পিতাৰ পৰা স্নেহ পোৱা সেয়া ভাগ্যত নাছিল কিয়নো যিমানেই তোমালোক সেৱাধাৰী হোৱা, তেতিয়া পিতাৰ বহুত মৰম ওপজে। যিমানে সেৱা কৰা, যিমানে পিতাক স্মৰণ কৰা, সেই স্মৃতি স্থায়ী হৈ থাকিব। তোমালোকৰ বহুত মজা (আনন্দ) লাগিব। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰীয় সন্তান হোৱা। পিতাই কয় – তোমালোক আত্মাসকল মোৰ ওচৰত আছিল। নহয়নে। ভক্তিমাৰ্গত মুক্তিৰ বাবে বহুত পৰিশ্ৰম কৰে। জীৱনমুক্তিৰ বিষয়েতো নাজানে। এয়া বহুত স্নেহযুক্ত জ্ঞান। বহুত স্নেহ থাকে। পিতা, পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, সৎগুৰুও হয়। সঁচা সৰ্বোত্তম বাবা যিয়ে আমাক 21 জন্মৰ বাবে সুখধামলৈ লৈ যায়। আত্মাহে দুখী হয়। দুখ-সুখ আত্মাহে উপলব্ধি কৰে। কোৱাও হয় – পাপ আত্মা, পুণ্য আত্মা। এতিয়া পিতা আহিছে আমাক সকলো দুখৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল বেহদলৈ যাব লাগে। সকলোৱে সুখী হৈ যাব। গোটেই জগতখনেই সুখী হৈ যাব। নাটকত যাৰ যি ভূমিকা আছে, সেয়াও তোমালোকে বুজি পাইছা। তোমালোকে কিমান আনন্দত থাকা। বাবা আহিছে আমাক স্বৰ্গলৈ লৈ যাবলৈ। পিতাই ধৈৰ্য ধৰিবলৈ কয় – মৰমৰ সন্তানসকল, মই তোমালোকক সকলো দুখৰ পৰা দূৰ কৰিবলৈ আহিছো। তেন্তে এনেকুৱা পিতাৰ প্ৰতি কিমান স্নেহ থকা উচিত। সকলো সম্বন্ধই তোমালোকক দুখ দিছে। এয়া হয়েই দুখদায়ী সন্তান। তোমালোকে দুখী হৈয়ে, দুখৰ কথাই শুনি আহিছা। এতিয়া পিতাই সকলো কথা বুজাই আছে। অনেক বাৰ বুজাইছে আৰু চক্ৰৱৰ্তী ৰজা কৰিছে। সেয়েহে যি পিতাই আমাক এনেকুৱা স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে, তেওঁৰ প্ৰতি আমাৰ কিমান স্নেহ থকা উচিত। এজন পিতাকে তোমালোকে স্মৰণ কৰা। পিতাৰ বাহিৰে আন কাৰো লগত সম্বন্ধ নাই। আত্মাকহে বুজোৱা হয়। আমি সৰ্বোত্তম পিতাৰ সন্তান। এতিয়া যেনেকৈ আমি ৰাস্তা পাইছো, পুনৰ আনকো সুখৰ ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। তোমালোকে কেৱল আধা কল্পৰ বাবে নহয়, কল্পৰ চাৰিভাগৰ তিনিভাগেই সুখ পোৱা। কোনো কোনোৱে তোমালোকৰ ওপৰতো কুৰ্বান যায় কিয়নো তোমালোকে পিতাৰ সন্দেহ শুনাই সকলো দুখ দূৰ কৰি দিয়া।

তোমালোকে বুজিছা এৱোঁ (ব্ৰহ্মাইও) এই জ্ঞান সৰ্বোত্তম পিতাৰ পৰা পাইছে। এওঁ পুনৰ আমাক বাৰ্তা দিয়ে। আমি পুনৰ আনক বাৰ্তা দিওঁ। পিতাৰ পৰিচয় দি সকলো সন্তানকে অজ্ঞান নিদ্ৰাৰ পৰা জগাই আছে। ভক্তিক অজ্ঞান বুলি কোৱা হয়। জ্ঞান আৰু ভক্তি বেলেগ বেলেগ। জ্ঞান সাগৰ পিতাই এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক শিকাই আছে। তোমালোকৰ অন্তৰত উপলব্ধি হয়, বাবা প্ৰত্যেক 5000 বছৰৰ পাছত আহি আমাক জগায়। আমাৰ যি দীপক (আত্মা) আছে, তাত যি অলপহে বাকী আছে সেইবাবে এতিয়া আকৌ জ্ঞান ৰূপী ঘি ঢালি দীপক প্ৰজ্জ্বলিত কৰে। এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া আত্মাৰূপী দীপক প্ৰজ্জ্বলিত হয়। আত্মাত যি মামৰ (বিকাৰৰ লেপ) লাগিছে সেয়া পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা আঁতৰিব, তাতেই মায়াৰ যুদ্ধ চলে। মায়াই বাৰে বাৰে পাহৰাই দিয়ে আৰু মামৰ আঁতৰি যোৱাৰ পৰিৱৰ্তে বেছিকৈহে লাগি যায়। আনকি যিমান আঁতৰিছিল, তাতকৈও বেছিহে লাগি যায়। পিতাই কয় – সন্তানসকল মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া মামৰ আঁতৰি যাব। ইয়াতেই মেহনত। শৰীৰৰ আকৰ্ষণ থাকিব নালাগে। আত্মা-অভিমानी হোৱা। মই আত্মা হওঁ, বাবাৰ ওচৰলৈ শৰীৰৰ সৈতেতো যাব নোৱাৰিম। শৰীৰৰ পৰা পৃথক হৈহে যাব লাগিব। আত্মাক চালে মামৰ নোহোৱা হ'ব, শৰীৰক চালে মামৰ লাগিব। কেতিয়াবা উল্লতি, কেতিয়াবা অৱনতি হয় – এয়া চলি থাকে। কেতিয়াবা তল, কেতিয়াবা ওপৰ – বহুত সুক্ষ্ম মাৰ্গ হয়। এনেকুৱা হৈ হৈ পিছত কৰ্মাতীত অৱস্থা পায়। মুখ্যভাৱে প্ৰতিটো কথাত চকুৰে প্ৰৱৰ্ত্তনা কৰে, সেইবাবে শৰীৰক চাব নালাগে। আমাৰ বুদ্ধি শান্তিধাম-সুখধামত ওলমি আছে আৰু দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। ভোজনো শুদ্ধ খাব লাগে। দেৱতাসকলৰ ভোজন পবিত্ৰ হয়। বৈষ্ণৱ শব্দটি বিষ্ণুৰ পৰা ওলাইছে। দেৱতাসকলে কেতিয়াও লেতেৰা বস্তু নাখায়। বিষ্ণুৰ মন্দিৰ আছে, যাক নৰ-নাৰায়ণ বুলিও কয়। এতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণতো সাকাৰী হ'ল। তেওঁলোকৰ 4 খন হাত থকা অনুচিত। কিন্তু ভক্তি মাৰ্গত তেওঁৰো 4 খন হাত দি দিছে। ইয়াকে কোৱা হয় বেহদৰ অজ্ঞান। বুজি নাপায় যে 4 খন হাত থকা কোনো মনুষ্যতো থাকিব নোৱাৰে। সত্যযুগত 2 খন হাত থাকিব। ব্ৰহ্মাৰো 2 খন হাত। ব্ৰহ্মাৰ পুত্ৰী সৰস্বতী, তেওঁলোকক লগ লগাই 4 খন হাত দিছে। এতিয়া সৰস্বতী কোনো ব্ৰহ্মাৰ স্ত্ৰী নহয়, এওঁতো প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ পুত্ৰী হয়। যিমান সন্তান তুলি লোৱা হয়, সিমান তেওঁৰ হাত বাঢ়ি গৈ থাকে। ব্ৰহ্মাৰহে 108 হাত বুলি কয়। বিষ্ণু বা শংকৰৰ

বুলি নকয়। ব্ৰহ্মাৰ হাত বহুত হয়। ভক্তি মাৰ্গততো একো বুজি নাপায়। পিতা আহি সন্তানসকলক বুজায়, তোমালোকে কোৱা – বাবা আহি আমাক বুধিয়ক কৰি তুলিছে। মানুহে কয় – আমি শিৱৰ ভক্ত হয়। অহুহা, তোমালোকে শিৱক কি বুলি ভাবা? এতিয়া তোমালোকে বুজিছা শিৱবাবা সকলো আত্মাৰ পিতা হয়, সেইবাবে তেওঁৰ পূজা কৰে। মূল কথা পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোকে মাতিছিলো – হে পতিত-পাৱন আহি আমাক পাৱন কৰি তোলা। সকলোৱে মাতি আছে – পতিত-পাৱন সীতাৰাম। এৱোঁ গাই আছিল। বাবাই (ব্ৰহ্মা) নাজানিছিল যে পিতা স্বয়ং আহি মোৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিব। কিমান আচৰিত, কেতিয়াও খেয়াল কৰা নাছিল। প্ৰথমতেতো আচৰিত হৈছিল – এয়া কি হৈছে! মই কাৰোবাক চালে তেতিয়া বহি বহি আকৰ্ষণ হয়। এয়া কি হৈছে? সন্মুখত বহিলে তেতিয়া ধ্যানলৈ গুচি গৈছিল। আচৰিত হৈ গৈছিল, এয়া কি! এই কথা বুজিবলৈ একান্তৰ প্ৰয়োজন। তেতিয়া বৈৰাগ্য আহিব ধৰিলে – ক’ত যাওঁ? অহুহা, বেনাৰসলৈ যাওঁ। এয়া তেওঁৰ আকৰ্ষণ আছিল। যি এওঁকো (ব্ৰহ্মাকো) কৰাইছিল, ইমান ডাঙৰ কাৰবাৰ সকলো এৰি গ’ল। তেওঁ বেচেৰাই কি জানিছিল যে কিয় যায়? পাছত তাত গৈ বাগিচাত বহি গ’ল। তাত বহি পেঞ্চিল হাতত লৈ বেৰত চক্ৰ অঁকাত লাগিল। বাবাই কি কৰাইছিল, একোৱেই জনা নাছিল। ৰাতি টোপনি আহি গৈছিল। ভাবিছিল ক’ত উৰি গ’লো। পুনৰ তললৈ আহি গৈছিল। একো জনা নাছিল কি হৈ আছে। আৰম্ভণিতে কিমান সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল। কন্যাসকলে বহি বহি ধ্যানলৈ গুচি গৈছিল। তোমালোকে বহুত কিবাকিবি দেখিছা। তোমালোকে ক’বা যি আমি দেখিছো সেয়া তোমালোকে দেখা নাই। পুনৰ পাছলৈও বাবাই বহুত সাক্ষাৎকাৰ কৰাব কিয়নো ওচৰ চাপি গৈ থাকিব। অহুহা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) পিতাৰ বাৰ্তা শুনাই সকলোৰে দুখ দূৰ কৰিব লাগে। সকলোকে সুখৰ ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। হৃদৰ পৰা ওলাই বেহদলৈ যাব লাগে।

(2) অন্তৰ সময়ত সকলো সাক্ষাৎকাৰ কৰিবলৈ তথা পিতাৰ স্নেহৰ পালনা ল’বলৈ জ্ঞান-যোগত মজবুত হ’ব লাগে। আনৰ চিন্তা নকৰি যোগবলৰ দ্বাৰা আয়ুস বঢ়াব লাগে।

বৰদান: পিতা ব্ৰহ্মাৰ সমান লক্ষ্যক লক্ষণত আনোতা প্ৰত্যক্ষ উদাহৰণ হৈ সকলোৰে সহযোগী হোৱা যেনেকৈ পিতা ব্ৰহ্মাই নিজকে নিমিত্ত উদাহৰণ হৈ দেখুওৱালে, সদায় এইটো লক্ষ্য লক্ষণত আনিলে – যিয়ে অৰ্জন কৰিব তেৱেঁই অৰ্জুন, তাৰ দ্বাৰা প্ৰথম নম্বৰ হ’ল। গতিকে এনেকৈ পিতাক অনুসৰণ কৰা। কৰ্মৰ দ্বাৰা সদায় নিজে জীৱনত গুণমূৰ্ত হৈ, প্ৰত্যক্ষ উদাহৰণ হৈ আনকো সহজ গুণ ধাৰণ কৰিবলৈ সহযোগ দিয়া – ইয়াকে কোৱা হয় গুণদান। দানৰ অৰ্থই হৈছে সহযোগ দিয়া। যিকোনো আত্মাই এতিয়া শুনাৰ সলনি প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ চাব বিচাৰে। সেয়েহে প্ৰথমতে নিজকে গুণমূৰ্ত কৰি তোলা।

স্লোগান: সকলোৰে নিৰাশাৰ অন্ধকাৰ দূৰ কৰোতাজনেই হৈছে জ্ঞানৰ দীপক।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!